

Kázání Marka Vanči z 7. srpna 2011 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 7. srpna 2011 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Mk 12, 18-27

II. čtení: Da 12, 1-13

Milé sestry a milí bratři,

zvláštní oddíl jsme si přečetli. Vlastně jakýsi historický velkořím o vzdoru malého, vyvoleného národa, podle kulisy a kostýmů z doby před Kristem. Zapnuli jsme to pozdě, začátek je už pryč, ale snadno pochopíme, oč tu jde. Tehdy jakýsi samolibý a krutý vládce / jmenoval se Antiochos IV. Epifanes / chtěl zmodernizovat židovské náboženství řeckými novotami. Našel dost přívrženců, ovšem ještě více odpůrců. A když to jednou přehnal, pohár přetekl a začala proti němu vzpoura, vlastně válka. Tekla spousta krve, začalo pronásledování pravověrných židů, rukama padouchů a cizáků umírali hrdinové, kteří trpěli pro národ. Řekli byste si - nic nového, tyranů přece vždycky vybízeli k masakrům a znásilňování všeho druhu. Důležité je, že si tehdy začali židé řešit otázku, zda vedle sebe mohou spočinout v jedné zemi zrádci i spravedliví, ti, kteří se tyranovi podřídili a ti, kteří v zájmu zachování národa a víry v Hospodina padli. Zrádci a spravedliví v jedné spravedlnosti. Copak to jde? To jsou na tom opravdu všichni stejně?

Možná si řeknete, že jejich starosti byste chtěli mít, ale na druhou stranu na tom něco je. Vždyť kdyby to před Bohem vyšlo nastejno, lhostejno, je-li člověk lidumil či vrah, copak by mělo smysl se hnát za nějakou láskou, ctí, moudrostí, věrností a poctivostí? Existuje Boží spravedlnost, když jí kolem nás doopravdy není vidět? A pokud existuje, jak k tomu přijdou ti, co se jí nedožili?

Daniel prorok si pro odpověď vypůjčil pár andělů. Třeba Michaela, to byl ochránce jejich národa. Mimo to zde hraje i sám režisér Daniel, pak kdosi ve líném oděvu, prý Gabriel, no prostě samé hvězdy. A tyran, zločinci a zrádci mají najednou jen vedlejší role, skoro štky a neštěstí a katastrofy, to jsou kulisy celého příběhu. Ve velkých filmech bývá komparz, takový ten nezřetelný dav, na který se všechna ta neštěstí čas od času valí, a to jsme vlastně my, naši dědečkové a naši vnuci, to je náš život.

Není to nic příjemného, sledovat, jak se to zlo valí, ale najednou poznáváte, že ten film života není jen o neštěstích, ale o něčem víc a tak člověk sleduje slova hlavních hrdinů, Božích poslů a zjišťuje, že to ty zlé síly nemohou vyhrát. Tak ještě možná dvě třetiny, ale celý zápas vyhrát nemohou.

Velký ochránce Michael stojí při svém lidu samozřejmě i v této době soužení. Teď bude nejhůře, teď přijde podívaná pro otrlé, ale právě teď budou také zachráněni ti, kdo jsou zapsáni v knize života, jak se to tu nazývá - zkrátka ti spravedliví. A v knize života jsou kupodivu zapsáni i ti spravedliví, kteří už zemřeli - na rozdíl od synů a dcer zla, kteří zapsáni nejsou, ať si mají sebevětší vliv, majetek či postavení a nebo po smrti nadživotní pomník - ti zapsáni prostě nejsou a nebudou. Zato ti moudří, prozíraví, ti zazáří jako záře oblohy, jako andělé.

Film končí a my si říkáme, že to nebylo špatné, ale jakoby z jiného světa. Pravda, tento obraz si vypůjčil do svého evangelia i Matouš - že špatní budou skřípat zuby a plakat, zatímco spravedliví zazáří jako slunce v království nebeského Otce - což o to, vize to je dobrá, ale se všemi těmi anděly ochránci si člověk neví rady, vždyť my na ně už moc nedáme, vlastně na ně nedáme vůbec.

Před chvílí jsme četli saduceji vymyšlený příběh o sedmi bratřích, kteří si postupně brali tutéž manželku a udělali z ní sedminásobnou vdovu. Otázka, kterou saduceové Ježíšovi položili, souvisí s tím, co jsme četli u proroka Daniele. Jak to je se vzkříšením? Komu bude ta žena patřit v nebi? A Ježíš odpověděl, že po vzkříšení se lidi nežení ani nevžívají, že jsou jako nebeští andělé. Někteří si to vyložili tak, že co se mužů a žen týče, není andělský život příliš bohatý a v hodnocení andělů se pak židé řídili každý podle své natury. Ježíš ovšem prohlásil, že věčný život, vzkříšení není automatickým pokračováním toho, co bylo před smrtí. Vzkříšení není totéž, co procitnutí ze smrtelného spánku, jako když Sněhurku políbí princ a pohádka jde dál. Vzkříšení je nová situace, daná Bohem, ale námi lidmi nepostižitelná a nezmapovaná. Boží stvořitelská moc dává nový rozměr života v Boží blízkosti a my lidé tomu nerozumíme a nemáme šanci pochopit a rozkrýt tuto Boží

oblast. To chtěl Ježíš povědět těm, kteří mimochodem vůbec ve vzkříšení z mrtvých nevěřili a tvrdili tak totéž, co většina našich současníků. Totiž - Nad těmi, kteří zemřeli, jakoby se zavřela voda. Nic po smrti není. A co s nespravedlnostmi života, co s utrpením a co se zlem napáchaným v tomto světě? Kde je jaká spravedlnost. Tito lidé jsou ochotni připustit snad jen to, že smrt je pro všechny stejná a že stárneme všichni stejně rychle.

Co se na to všechno dá odpovědět? Dohromady skoro nic. Snad jen naznačit to, co už řekl Daniel: že v tomto dramatu před Boží tváří, či jak jinak se dá ještě nazvat náš život, v tomto dramatu před Bohem se jedná o knihu života: jakýsi rejstřík těch, kdo smejí být Bohu blízko, kdo patří k nebeskému městu a kdo září jako slunce, či jako andělé, protože jsou Bohem započítáni mezi spravedlivé, mezi věřící a Bohem zachráněné. Jen Bůh tu září už dnes vidí, lidi ne. Lidé nemají oči pro nic jiného než pro sebe a Boží pozvání a ospravedlnění nevidí a neslyší. Místo toho si nechávají za těžké peníze od podvodníků a šarlatánů vykládat karty, mluví o auře, malují si svatozáře, řeší problémy ženatých andělů nebo věří na recyklaci duší a na minulé životy, kdy byli třeba psem. Někteří se snaží z biblických čísel vypočítat něco, co se stane někdy v budoucnosti, ale to všechno jsou lidské úlety ba rouhání, prostě je to totálně mimo. V tomto dramatu života je důležitá kniha života, kterou má v ruce Bůh.

Vzkříšení není totéž, co procitnutí ze smrtelného spánku, je to něco nového, nečekaného, očištěného od hříchu, bolesti a zla, něco co si neumíme a ani nemusíme představovat. Stačí, když budete Bohu věřit, říká Ježíš. Vzkříšení znamená, že Boží spravedlnost opravdu existuje a funguje, a že ani smrt na tom nic nemění.

Smrt je nanejvýš momentem účtování. Ale co je dobré, to může říci definitivně až Bůh. To je vlastně už jeho kniha života. Navíc - Bůh už dal ve svém Synu najevo, co považuje za dobré - lásku, odpuštění, oběť pro druhé, radost a naději, víru v Boha...

Občas se objevují lidé, třeba s biblí v ruce, kteří mluví o brzkém konci a nabízejí náboženství strachu. Smrt, katastrofy, zánik.. Jenže Bůh je dárce života, nikoliv dárce katastrof, a stavět víru na strachu, to by bylo zruďné.....

Daniel chtěl povědět pronásledovanému národu, že žádný konec není dost definitivní, aby si s ním Bůh neporadil a podle toho prorok hledí i na smrt, na válku a utrpení.

Víc se tu neříká, žádné definice věčnosti, popis Božího království, žádné zvedání pokliček Božích tajemství. Smysl života máme hledat v Božím pohledu, v jeho signálech a postojích. Rozhodující není, co si o tom myslíme my, ale co Bůh dělá a nabízí. Proč máme spoléhat na Ježíše v životě i ve smrti, ví naše víra.

A ti prozíraví, co září jako slunce, jsou ti, kdo mnohým dopomáhají ke spravedlnosti. Spravedlivým může podle bible učinit někoho jen Bůh, nikdo jiný, ale my můžeme druhým pomáhat, aby se lépe orientovali. Nám pomohl sám Ježíš Kristus, díky jemu jsme spravedliví, díky jemu jsme Bohem přijatí a tak naše víra dochází plnosti a smyslu jen tehdy, když sami někomu pomůžeme, aby v chaosu tolika pochybných nabídek našel cestu k pravému životu s Bohem.

Nejspíše ta naše pomoc nebude žádná velkolepá podívaná, ale třeba to bude trochu světla, třeba někde zmizí strach a nastoupí naděje.

Amen